

Odota Herraa

”Odota Herraa. Ole luja, ja vahva olkoon sinun sydämesi. Odota Herraa.” (Ps. 27:14, VKR/RK 2012.)

Avaintekstit:

Ps. 27:14 (VKR);
Room. 8:8–25;
Ps. 131;
Matt. 18:3;
Ps. 126;
Ps. 92;
Mark. 16:1–8;
2. Piet. 1:19.

Olemme päässeet viimeiseen viikkoon tämän vuosineljänneksen psalmeja koskevassa tutkistelussa. Tämä hengellinen matka on vienyt meidät kunnioittamaan majesteettista luoja, kuningasta ja tuomaria. Se on vienyt meidät läpi Jumalan suoman vapautuksen, anteeksiannon ja pelastuksen ilon. Se on vienyt meidät surun ja valituksen hetkiin, joissa olemme saaneet antautua Jumalalle. Matka on vienyt meidät myös niiden loistavien lupausten äärelle, jotka takaavat meille Jumalan ikuisen läsnäolon sekä toivon siitä, että saamme keran maailmanlaajuisesti lakkaamatta palvoa Jumalaa. Matka kuitenkin jatkuu ja elämme Herran tulemisen toivossa odottaen hetkeä, jolloin kaipuumme Jumalan puoleen saa lopullisen täyttymyksensä. Jos haluamme sanoa jonkinlaisen viimeisen sanan psalmeista, se on ehdottomasti: ”Odota Herraa!”

Herran odottaminen ei ole joutavaa ja epätoivoista ajan tuhlaamista odoteluun. Sen sijaan Herran odottaminen on täynnä sellaista uskoa ja luottamusta, joka ilmenee toiminnassa. Herran odottaminen muuttaa synkät iltamme kirkkaan aamun odotukseksi (Ps. 30:6; Ps. 143:8). Se vahvistaa sydämemme uudistuneella toivolla ja rauhallalla. Se motivoi meitä työskentelemään ahkerammin tuoden Herran lähetyksentiltä runsaan lyhdesadon (Ps. 126:6; Matt. 9:36–38). Herran odottaminen ei koskaan saata meitä häpeään, vaan meidät palkitaan runsaasti, koska Herra on uskollinen kaikille lupauksilleen (Ps. 37:7–11, 18, 34, VKR; Ps. 71:1; Ps. 119:137, 138).

Tämä tutkistelu on sapatiksi 30.3.2024

KUTSU ODOTTAA

Lue Ps. 27:14, VKR; Ps. 37:7, 9, 34, VKR; Ps. 39:8; Ps. 40:2; Ps. 69:7; Gal. 5:5; Room. 8:18-25. Mitä tekstit pyytävät Jumalan kansaa tekemään?

Ehkä yksi elämän suurista stressitekijöistä on odottamisen stressi. Riippumatta siitä, keitä olemme, missä asumme ja mikä asemamme on, meidän kaikkien on toisinaan odotettava. Odotamme erilaisia asioita kaupan kassajonossa odottamisesta lääketieteellisen ennusteen kuulemiseen. Odotamme, eikä se aina ole niin mukavaa, vai mitä?

Entä sitten Jumalan odottaminen? Ajatus Herran odottamisesta löytyy psalmien lisäksi kaikkialta muualtakin Raamatusta. Avaintekijä on *hellittämättömyys*. Tässä se tarkoittaa syvää sitoutumista siihen, ettemme anna periksi pelolle siitä, että Jumala ei tulisi avuksemme. Jumalan lapset odottavat tietäen varmasti, että Jumala on uskollinen. Me häntä odottavat voimme luottaa siihen, että jos jätämme tilanteemme hänen haltuunsa, hän työstää sen meidän parhaaksemme silloinkin, kun se ei heti näytä siltä.

Herran odottaminen on enemmän kuin pelkkää sinnitteilyä. Se on syvää Jumalan kaipuuta, jota voi verrata voimakkaaseen janoon kuivassa maassa (Ps. 63:2). Psalmikirjoittaja odottaa monia siunauksia Jumalalta, mutta hänen kaipuunsa päästä lähelle Jumalaa ylittää kaikki muut halut ja tarpeet elämässä.

Jumala ja koko luomakunta odottavat maailman uudistumista ja Jumalan ja hänen kansansa kohtaamista aikojen loppussa. Paavali kirjoittaa: "Koko luomakunta odottaa hartaasti Jumalan lasten ilmestymistä." (Room. 8:19.)

Mikä upea lupaus!

Odottaessamme lopullista pelastusta ja jälleennäkemistä Jumalan kanssa "koko luomakunta - - huokaa ja vaikeroi synnytyksissä" (Room. 8:22), mutta Herra on ja pysyy kansansa kanssa jo nyt Pyhän Henkensä kautta.

Odotusaikanamme meidät on kutsuttu todistamaan (Ap. t. 1:4-8) pelastussuunnitelmasta, joka huipentuu kaiken uudeksi luomiseen. Uusi luominen on viime kädessä se, mitä odotamme. Se on perimmäisten toiveittemme täyttymys adventistikristittyinä, joiden pelkkä nimikin (adventistit) kertoo toivosta, jota odotamme. Emmekä me odota turhaan. Kristuksen kuolema ja ylösnousemus hänen ensimmäisessä tulemisessaan takaavat hänen toisen tulemisensa.

KYLLÄISEN LAPSEN LEVOLLISUUS

Lue Ps. 131. Mitä psalmi opettaa suhteestamme Jumalaan?

Psalminkirjoittajan vakaumus siitä, että hän on Jumalan lapsi ja riippuvainen Jumalasta, lohduttaa häntä ja saa hänet tunnustamaan, ettei hänen ylpeydellään ole arvoa. Ylpeys tekee itsekkeiseksi ja kykenemättömäksi näkemään itseään pidemmälle. Ylpeät ovat sokeita Jumalan todellisuudelle.

Vanhurskaat sitä vastoin nostavat katseensa Jumalan puoleen (Ps. 123:1, 2). Jumalan suuruuden tunnustaminen tekee heistä nöyriä ja vapaita itsekkästä kunnianhimosta. Psalminkirjoittaja tunnustaa, ettei "ole tavoitellut suuria" eikä "pyrkinyt liian korkealle" (Ps. 131:1). Näillä ilmauksilla kuvataan ihmisen käsityskyvyn ylittäviä Jumalan tekoja maailmassa. Moderni tiede on osoittanut, että yksinkertaisimmatkin asiat ovat uskomattoman monimutkaisia ja käsityskykymme ulottumattomissa, ainakin toistaiseksi. Tämä onkin suurta ironiaa: mitä enemmän opimme maailmasta, sitä suurempia mysteerejä eteemme avautuu.

Psalmin 131:2 vertauskuva kylläisestä (tai vieroitetusta, VKR) lapsesta, joka lepää äitinsä sylissä, on vaikuttava kuva ihmisestä, joka löytää levollisuuden Jumalan sylissä. Se viittaa rakastavaan suhteeseen, joka lapsella on äitiinsä.

Vieroittamalla meidät merkityksettömistä haluista ja ylpeydestä Jumala johdattaa meidät kiinteän ravinnon pariin, joka on sitä, "että täytän lähettäjäni tahdon ja vien hänen työnsä päätökseen" (Joh. 4:34; ks. myös Hepr. 5:12-14). Psalmissa 131 kuvattu lapsenomainen luottamus on sellaisen ihmisen kypsää uskoa, jota elämän vaikeudet ovat koetelleet ja joka on havainnut Jumalan olevan uskollinen.

Lopussa huomio käännetään Jumalan kansan hyvinvointiin. Meidät on kutsuttu käyttämään kokemustamme Jumalasta hänen seurakuntansa vahvistamiseen. Sen, mitä olemme henkilökohtaisesti oppineet Jumalan uskollisuudesta ja hyvydestä, voimme jakaa muiden kanssa, jotka jostakin syystä edelleen kamppailevat uskonsa kanssa. Voimme antaa todistuksemme seurakunnassa, jossa monen pitäisi oppia tuntemaan Kristus henkilökohtaisesti.

**"Totisesti: ellette te käänny ja tule lasten kaltaisiksi, te ette pääse taivasten valtakuntaan." (Matt. 18:3.)
Mitä Jeesus sanoo tässä meille?**

LYHTEET SYLISSÄÄN

Lue Ps. 126. Mikä antaa voimaa ja toivoa Jumalan kansalle? Miten voimme soveltaa psalmeja omaan elämäämme?

Herran omilleen suomat ihmeelliset vapautukset menneisyydessä ovat innoituksen ja tulevaisuuden toivon lähde Jumalan kansalle. Kansan menneisyydessä kokema vapautus oli niin suuri, että sitä kuvattiin unelmien täyttymykseksi (Jes. 29:7, 8). Huomaa, että sukupolvi, joka ylistää Herraa siitä, että hän on aiemmin vapauttanut kansansa vankeudesta (Ps. 126:1), on itse parhaillaan vankeudessa (Ps. 126:4).

Kuitenkin mennyttä iloa ja helpotusta eletään uudelleen laulujen kautta ja käytetään aineksina nykykokemusten huoventamiseksi. Uudet sukupolvet pitävät Raamatun historian elossa laskemalla itsensä osaksi joukkoa, joka näki tapahtumat omakohtaisesti. Elävä usko vaalii Jumalan kansalleen menneisyydessä tekemiä suuria tekoja tekoina, joita Herra on tehnyt myös meille, eikä vain menneiden sukupolvien uskoille.

Menneisyyden muistelu herättää toivoa nykyhetkessä. Kielikuva Etelämaan sadepuroista (Ps. 126:4, VKR) on vahva vertauskuva Jumalan äkillisestä ja voimallisesta puuttumisesta kansansa tilanteeseen. Juudan eteläosa oli kuivaa Negevin autiomaata. Purot muodostuivat äkisti ja uomat täytyivät vedellä sadekauden rankkasateitten aikaan. Varhais- ja myöhäissateilla oli tärkeä osa maatalousvuoden onnistumisen kannalta (5. Moos. 11:14; 28:12). Kuvaus kyynelin kylvämisestä ja riemuiten korjaamisesta (Ps. 126:5, 6) on myös vahva lupaus Jumalan johdatuksesta vaikeasta nykyhetkestä onnelliseen tulevaisuuteen.

Elonkorjuukauden loppu oli aikaa, jolloin kansa toi viljelystensä satoa Jumalan temppeliin (2. Moos. 34:22, 26). Sadonkorjuuteema antoi vahvan hengellisen opetuksen tuon ajan ihmisille. Kuten peltojen ja hedelmä- ja viinitarhojen ahkera hoitaminen palkitaan runsaan sadon tuomalla ilolla, samoin Jumalan kansan nykyiset koettelemukset kruunataan pelastuksen ilolla ajan lopussa. Kuva suuresta elonkorjuusta viittaa siihen, että Jumala ennallistaa valtakuntansa maan päällä Kristuksen tullessa (Aam. 9:13–15; Matt. 9:37). Tässäkin nousee esiin odottamisen teema. Kuten sadon kanssa, meidän on odotettava nähdäksemme työmme hedelmät.

SAPATIN LEVOSSA ODOTTA- MINEN

Lue Ps. 92. Mitkä kaksi lepopäivän puolta korostuvat tässä sapattilaulussa?

Jumalan ylistäminen hänen kättensä teoista (Ps. 92:5, 6) ja vanhurskaiden vertaaminen kasveihin, joita Eedenissä on ollut (Ps. 92:13-15) viittaavat luomiseen, jonka muistomerkki sapatiti on. Psalmi ylistää Herraa myös oikeudenmukaisuuden Jumalana, joka on saanut voiton vihollisistaan (Ps. 92:8-16). Tämä vahvistaa sapatitin toista teemaa – lunastusta pahasta (5. Moos. 5:12-15). Ps. 92 ylistää Jumalaa hänen menneisyydessä tekemästään luomistyöstä sekä siitä, että hän edelleen ylläpitää maailmaa. Se viittaa myös lopunajan toivoon ikuisesta rauhasta.

Ihmiset voivat nauttia sapatitin levosta, koska Jumala on ”Korkein” (Ps. 92:2). Vaikka hän on Korkein, hän kurkottaa auliisti alas pelastaakseen ne, jotka huutavat häntä avuksi. Herran luomistyön ja erityisesti luomakunnan lunastuksen tulisi innoittaa ihmisiä palvomaan ja rakastamaan Jumalaa. Ilman lunastusta me rakastaisimme, kärsisimme ja kuolisimme ilman toivoa. Siksi ylistämme Herraa Luojanamme ja Lunastajanamme.

”Tuore öljy” kertoo psalminkirjoittajan uudistuneesta päätöksestä palvella Jumalaa hänelle uudelleen pyhittäytyneenä palvelijana (Ps. 92:11). Öljyllä voitelu tehtiin valittujen henkilöiden, kuten pappien ja kuninkaiden, pyhittämiseksi (2. Moos. 40:15; 1. Sam. 10:1). Psalminkirjoittaja valitsi kuitenkin epätavallisen heprean sanan, *bālal*, kuvaamaan voittoa. Sanalla ei tavallisesti kuvata Jumalan palvelijoiden voittoa, vaan se merkitsee öljyn sekoittamista uhrin muihin osiin (2. Moos. 29:2; 3. Moos. 2:4, 5). Psalminkirjoittajan tapa käyttää sanaa *bālal* viittaa siihen, että hän haluaa esitellä itsensä elävänä uhrina Herralle ja pyhittää itsensä kokonaan hänelle (Room. 12:1).

Sapattipsalmista löytyy ajatuksia pyhityksestä, koska sapatiti on merkki siitä, että Herra pyhittää kansansa (2. Moos. 31:13). Kuvaukset palmuista ja Libanonin setreistä kertovat Jumalan kansan kasvamisesta uskossa. He ovat oppineet arvostamaan Jumalan tarkoituseriä ja rakkautta. Sapatiti on merkki Herran ikuisesta liitosta kansansa kanssa (Hes. 20:20). Sapatitin lepo on Jumalan kansalle välttämätöntä, koska se auttaa heitä luottamaan siihen, että Herra täyttää liitotulopauksensa (Hepr. 4:1-10).

ILO AAMUN KOIT- TAESSA

Lue Ps. 5:4; Ps. 30:6; Ps. 49:15, RK 2012; Ps. 59:17; Ps. 92:3; Ps. 119:147; 2. Piet. 1:19 ja Ilm. 22:16. Mikä hetki päivästä symboloi jumalallisen lunastuksen aikaa ja miksi?

Psalmeissa aamu on tyypillisesti aikaa, jolloin Jumalan lunastusta odotetaan. Jumalan suosio paljastuu aamulla, kun aamu päättää epätoivon ja vaikeuksien pitkän yön (Ps. 130:5, 6). Psalmissa 143 Jumalan tuoma vapautus kääntää kuoleman pimeyden (Ps. 143:3) uuden aamun valkeudeksi (Ps. 143:8) ja haudan partaan (Ps. 143:7) tasaiseksi johdatuksen tieksi (Ps. 143:10).

Lue Mark. 16:1-8. Mitä tänä kyseessä olevana aamuna tapahtui? Miksi nämä tapahtumat ovat niin tärkeitä?

Jeesuksen Kristuksen ylösnousemusaamu avasi tien Jumalan pelastuksen iankaikkiseen aamuun kaikille, jotka uskovat hänen nimeensä. Kohdatessaan ylösnouseen Herran Jeesuksen opetuslapset kokivat Psalmin 30:6 lupauksen täyden voiman: "Illalla on vieraana itku, mutta aamulla ilo." Vain Jumalan hyvyyden ja rakkauden ansiosta meidän itkumme muuttuu iloksi (Ps. 30:6, 8).

Niin kuin aamutähti ilmoittaa uuden päivän alkamisesta, samoin usko julistaa uuden iankaikkisen elämän todellisuuden alkamisesta Jumalan lapsissa (2. Piet. 1:19). Jeesusta kutsutaan kirkkaaksi aamutähdeksi (Ilm. 22:16), jota me innolla odotamme perustamaan valtakuntaansa, jossa ei ole enää yötä, pahuutta eikä kuolemaa (Ilm. 21:1-8, 25). Tätä me odotamme enemmän kuin mitään muuta puhuessamme Herran odottamisesta. Ja odotus on varmasti sen arvoista.

"Joosefin avatun haudan ääressä Kristus oli voitokkaasti julistanut: 'Minä olen ylösnousemus ja elämä.' Tämän saattoi lausua vain Jumala. Kaikki luodut olennot elävät Jumalan tahdosta ja voimasta. He ovat riippuvaisia Jumalan antamasta elämästä. Korkeimmasta serafista alimpaan elolliseen olentoon kaikki ammentavat elämän Lähteestä. Vain hän, joka on yhtä Jumalan kanssa, voi sanoa: 'Minulla on valta antaa Kuoleman voittaja henkeni, ja minulla on valta ottaa se jälleen.' Jumalana Kristuksella oli valta murtaa kuoleman kahleet." (5AO 337.)

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen G. White, *Tie Kristuksen luo*, s. 65–73.

Psalmeista löytyy hartaita kehotuksia odottaa Herraa. ”Ole ääneti Herran edessä, odota hänen apuaan!” (Ps. 37:7.) Silloin kun odottaminen tuntuu meistä raskaalta, epävarmalta ja yksinäiseltä, voimme muistaa opetuslapsia Jeesuksen taivaaseen astumisen päivänä (Ap. t. 1:4–11). Jeesus vietiin taivaaseen heidän silmiensä edestä, ja heidät jätettiin odottamaan hänen paluutaan jonakin tulevaisuuden määrittelemättömänä päivänä. Onko kukaan koskaan kokenut suurempaa kaipausta saada heti Jumalan siunaus kuin opetuslapset tuona päivänä? He varmasti kaipasivat, että Herra olisi ottanut heidät mukaansa heti. Silti heitä neuvottiin odottamaan Isän lupauksen täyttymistä ja Jeesuksen paluuta. Jos ajatella, että opetuslapset olivat epätoivoisia ja pettyneitä, yllätymme. He palasivat Jerusalemiin ja tekivät juuri niin kuin Jeesus oli heitä käskenyt: he odottivat Pyhän Hengen lahjaa ja saarnasivat sen jälkeen voimallisesti evankeliumia maailmalle (Ap. t. 1:12–14; Ap. t. 2).

Herramme käskyä odottaa häntä on mahdotonta täyttää, ellei hän ole saanut tehdä meissä työtään Henkensä kautta. Mikään määrä inhimillistä innostusta ei koskaan riitä, että kestäisimme sitä räsitystä, jonka odottaminen tuottaa hauralle luonnollemme. Vain yksi asia auttaa kestäämään räsituksen: Kristuksessa pysyminen, henkilökohtainen suhde häneen. ”Kun Kristus elää sydämessämme, hän saa aikaan sen, että tahdomme tehdä ja myös teemme niin kuin on Jumalan hyvä tarkoitus (vrt. Fil. 2:13). Me teemme niitä tekoja, joita hän teki, heijastamme sitä henkeä, jota hän heijasti. Kun rakastamme Jeesusta ja elämme hänen yhteydessään, ’kasvamme kaikin tavoin kiinni Kristukseen, häneen, joka on pää’ (Ef. 4:15).” (TKL 73.) Herraa yhä odottaessamme voimme löytää rauhaa Psalmeista. Rukouksemme ja laulumme ovat siellä, missä Jumalan sydän ja meidän sydämemme kohtaavat päivittäin.

Keskustelunaiheita:

1. Miksi odottamisella on tärkeä tehtävä hengellisessä elämässämme? Keskustelkaa siitä, miten jotkut Raamatun uskonsankareista joutuivat odottamaan. Kuinka odottaminen jalosti ja vahvisti heidän uskoaan? (Room. 4:19–22; Hepr. 11.)
2. Miten meidän odotuksemme päättyy? (Ps. 37:34–40.) Mitä meille luvataan, kun kaikki asiat on lopulta ratkaistu?